

Známe ji z televizních seriálů, divadla i filmu. Jana Bernášková ale není jen herečka, ale i debutující spisovatelka – za pár dní jí vyjde román o mladé ženě, která se vydá do neznáma, aby našla lásku, zázemí i sama sebe. **TEXT MARTINA VLČKOVÁ**

Jana
BERNÁŠKOVÁ

Začala jsem psát, abych se nezbláznila

Napsala jste příběh o herečce, která se snaží uspět na jevišti i v životě. To je o vás?

Není to autobiografie, ale většina situací má pravdivé detaily, prožila jsem je já nebo moje kamarádky. Rozhodně nejde o příběh vycucaný z prstu. Autenticita je strašně důležitá, zvláště v dnešní době. Pořád nás někdo tlačí na výkon a my hraje spoustu rolí. Jsme skvělé manželky, obětavé matky, dokonalé milenky, věrné přítelkyně... Jenže jednoho dne nám dojdou síly. Mně se to stalo a díky tomu jsem přišla na to, že konečně musím naslouchat sama sobě. Teď asi vypadám jako nějaká ezoterička, ale to nejsem. Jen jsem pochopila, že mám svůj vnitřní hlas, který nemůžu ignorovat.

Můžete být konkrétnější?

Mám za sebou náročné měsíce, a to hlavně proto, že můj tatínek onemocněl rakovinou slinivky. Původně odcházel do nemocnice na operaci žlučníku, což je celkem banální záležitost. Výsledná diagnóza nás šokova-

la, musela jsem se s tím vyrovnat a začít pracovat s časem, který nám zbýval. A tak jsem se rozhodla, že přestanu na chvíli zkoušet divadlo a budu se o něj starat. Byla to zásadní změna i pro něj, protože byl workoholik. Nikdy moc nevěděl, o čem je život, pořád jen pracoval. Zastavila ho až nemoc a to na rok a dva měsíce, než přišel konec. Během té doby jsem pečovala nejenom o něj, ale i o svou vlastní rodinu. Byla jsem taková holka na telefonu – uklízela jsem, vařila, vozila děti na kroužky a tátu do nemocnice, komunikovala s lékaři. A hlavně jsem taťku potřebovala zabavit, přivést ho na jiné myšlenky. Postupně jsem došla k tomu, že nemám žádný čas pro sebe a začala jsem být opravdu hodně unavená a frustrovaná.

Někdo v takovém momentě sáhne po antidepresivech, jiný po alkoholu. Jak jste to řešila vy?

Zastavila jsem se, zhluboka nadechla a začala přemýšlet nad tím, co by mě postavilo

na nohy a dodalo potřebnou sebedůvěru. A protože jsem dřív psala pro jeden ženský časopis fejetony, které měly u čtenářek úspěch, rozhodla jsem se, že se ke psaní vrátím. Každý den jsem na dvě tři hodiny zmizela do kavárny a bylo mi bláze. Najednou jsem si zase připadala jako ta stará Jana. Měla jsem svůj svět a dělala něco, co mě opravdu naplňovalo. Tím nemyslím, že bych času stráveného s tátou litovala. Proboha, to ani náhodou! Ale našla jsem něco, co mi pomohlo uvolnit všechny ty zablokané emoce a utlumenou kreativitu. Byla to terapie. Začala jsem psát o úplně jiných věcech, než je nemoc, abych se nezbláznila.

Váš manžel Rudolf Merkner, který je producent a scenárista, vám do psaní nemluvil?

Na mou žádost si četl kapitoly po kapitole. Pořád mě postrkoval, ať píšu dál. A teď hlavně čerpám sama ze sebe a z prostředí, které znám. To znamená z ženského světa. A pro-

FOTO ŠTĚPÁN LÁTEL

tože se pohybuju mezi herci, i moje hlavní hrdinka Lucie je herečka. Prochází castingy, natáčením, řeší lásku a vztahy.

Jak si máme vysvětlit název Jak přežít svého muže?

To je jednoduché – každý, žena či muž, máme v životě člověka, kterého jsme museli přežít. Teď nemyslím fyzicky, ale emočně. Intuice blikala červeně, varovala nás, ať rychle zmizíme, ale my jsme ho přesto strašně chtěli. A dělali jsme kvůli tomu psi kusy... A to se týká i té mojí Lucie, která odejde z nefunkčního vztahu a snaží se najít

Nahoře: Janu jste mohli vidět v jedné z vedlejších rolí ve filmu Pohádky pro Emu z roku 2016 nebo v oblíbeném retro seriálu Vyprávěj (vlevo).

své místo na slunci. Má malé dítě, bláznivé kamarádky a víru v život. Je kapku naivní, ale časem dospěje skrze určitou bolest. Nečekejte ale nějaké drama – je tam humor, vtip i nadhled. Žádná velká filozofie. Já tomu říkám knížka do tramvaje, ve které proletíte tobogánem.

Vaše hrdinka se vzdá jistoty a vydá se do neznáma. To jste kdysi udělala i vy – z rodné Moravy jste ve třidvaceti odešla do Prahy.

To je pravda, chtěla jsem zkusit štěstí. Měla jsem za sebou konzervatoř a hraní v Národním divadle moravskoslezském. Říkala jsem si, že jsem mladá, talentovaná a že se nemám čeho bát. A hlavně jsem chtěla nasát trochu toho normálního života. V Praze se ze mě na zadek nikdo neposadil. Žádné nabídky nepřicházely, a tak jsem místo divadla a filmování srovnávala svetry v butik, pracovala za barem nebo rozdávala letáky na Václavském náměstí. A vlastně mě to bavilo. Žila jsem s kamarádkou v podnájmu a přehazovala každou korunu. Mít dvacku na kafe pro mě byla výhra... Po roce se to zlomilo. Získala jsem roli v seriálu Ulice a oslovilo mě Divadlo na Vinohradech.

V pětadvaceti jste se stala maminkou. Nebylo to brzo?

Když máte člověka, kterého milujete a považujete ho za svou spřízněnou duši, je přirozené že s ním chcete založit rodinu. Justýna se narodila z lásky.

Tenkrát jsem neřešila, kolik mi je. Cítla jsem se šťastná a naplněná. Dneska vím, že jsem byla i nezralá. Snažila jsem se skloubit dítě s prací, ale neměla jsem potřebné životní zkušenosti... Výsledkem byl mimo jiné rozpad vztahu. A následně soud o střídavou péči, o kterou expartner zažádal. Bylo to divoké a psychicky náročné období, ale

způsobili dva dospělí. To je fakt, na který se zapomíná. A když se ti dva dospělí otrepu a začnou žít své nové životy, je tam dítě, které začne žít úplně nenormální život. Má dva domovy, dvě rodiny, život rozdělený podle nějakého soudního rozpisu. Kdo by se chtěl každý týden stěhovat? Nikdo. Po čase tyto přesuny všechny utahají. Navíc to není podle mě přirozené.

Z jakých důvodů?

Dítě je křehká bytost a má mít jeden domov, ve kterém se cítí milováno a bezpečně. Já vím, že není fér, že jeden rodič vidí dítě méně, ale na druhou stranu je fér, aby dopad rozvodu neslo dítě až do své plnosti? Ono má taky svůj svět a kamarády a potřeby. Navíc se otevírá téma nových sourozenců, takzvaných dětí domácích a dětí střídavých. Za mě střídavku jen na přání dítěte staršího 12 let.

Co byste doporučila rodičům, kteří se na střídavou péči chystají?

Aby spolu komunikovali a dítě si mohlo režim upravovat podle svých potřeb. Mám kamarády, kteří, když se dětem stýskalo po mamince, tak šly k mamince a naopak. Když měli s tátou rozdělanou nějakou práci nebo výlet, tak tam prostě zůstaly. Střídavá péče není o střídání, ale o společné péči, a to zvládnou jen vztahoví machři.

Vaši dceři je čtrnáct let, jak zvládáte pubertu?

Justýnka si nepřeje, abych o ní moc mluvila, ale můžu říct, že zrovna ona si upravuje režim rodičů podle svých potřeb. Prostě si s tatínkem zavolá a domluví se, kdy se uvidí, aby jim to vyhovovalo oběma. Třeba teď mají své pravidelné čtvrteční večere plus čas, na kterém se kdykoliv domluví. Pubertu zvládáme zatím skvěle, musím říct, že je to nejpohodovější období, co jsme kdy s Justýnou doma měli. Je s ní sranda. Glosuje, vtipkuje a všemu se pořád směje a já s ní. Jasně, že je občas protivná, ale to jsme občas všichni. Kolem jejich dvanácti let to s ní bylo horší, protože jsem v jejich očích byla chodící ostda.

Justýna se už několikrát objevila v televizi a ve filmu. To znamená, že ji od herectví neodrazujete?

Herectví moc neřešíme. Justýna nikdy o hereckou práci neusilovala, spíš dostávala nabídky. Miluje školu a nechce moc chybět, takže občas bere malé natáčení. A jestli by chtěla být herečkou? To fakt nevím. Ona miluje jazyky, focení a psychologii, uvidíme, co z ní bude.

Co si vlastně myslíte o herecké branži? K čemu jste za ta léta došla?

Je to byznys, často velmi tvrdý. Jde v něm hodně o vztahy a známosti, ovšem to platí i v jiných oborech. Herectví má ale jednu velkou nevýhodu: nedá se změřit ani zvažovat. Vždycky je to jenom dojmologie – pro někoho jste báječná, okouzující a megata-

lentovaná, pro druhého nula, která nic neumí. A je jedno, jestli je to divák, nebo režisér. Do hereček, kterých je asi milion, si každý rád kopne. Tohle unést chce opravdu silné nervy a nadhled. **Vy máte navíc za muže producenta...**

To je důvod, proč jsem u některých lidí na černé listině. Nejde o moje schopnosti, ale fakt, že jsem Rudova manželka. Už jsem kvůli tomu ztratila několik zakázek. Dřív mě to trápilo, nechápala jsem, že má někdo takové předsudky, dneska už to házím za hlavu. Pomluvy byly, jsou a budou... S Rudou jsme se seznámili při natáčení televizního seriálu Vyprávěj a od té doby máme jedno pravidlo: pokud Ruda vytváří nový projekt a já se do něj hodím a existuje nějaká možnost mě obsadit, tak to udělá. Pokud z nějakého důvodu nebudu, nehraju.

Brali jste se před osmi lety, jaké máte manželství?

Divoké, láskyplné, italské, emočně nabitě. Spousta lidí říká: Vy jste skvělý pár, vy jste se prostě našli, vám to klaplo samo. Ale to vůbec není pravda, manželství je strašná dřina. Milion kompromisů, domluv a pravidel a hádek. Jsou dny, kdy toho druhého milujete a všechno jde jako po másle, a pak

S manželem Rudolfem, dcerou Justýnou a synem Theodorem

dny, kdy vám leze na nervy jen tím, jak srká kafe. To je doba, kdy se manželství vytváří. Kdy se učíte žít s člověkem, jehož byste nejraději poslali domů, ale on má „domů“ vedle vás. Skrze bolest se člověk posouvá. Někdy manželství bolí, ale když se překoná, tak prostě víte, že máte vedle sebe parťáka. A když máme náhodou doma dusno, tak vždycky zabere humor. Ten všechno vyléčí. Když manžel nebo já začneme vtipkovat, tak mu ten druhý odpustí, a tím humorem se pak vždycky utrhne lavina a vše odnese. Sranda musí být, i kdyby na chleba nebylo.

Máte sedmiletého syna Theodora. Je to váš, nebo manželův otisk?

Tedík je kombinace nás dvou. Po mně někdy nadává a po Rudovi se kouká jak vrah. Ale

Když máme doma dusno, tak vždycky zabere humor. Ten všechno vyléčí. S humorem se utrhne lavina a všechno odnese.

jinak je s ním taky sranda. Umí vtipkovat a je výrazně klidnější než já, takže někdy mám pocit, že on je ten, kdo mě vede ze školy. Taky mi radí, jak mám řídit, a jindy mi říká, ať ty věci tak neřeším, že to chce klid. **Blíží se vám čtyřicítka, vnímáte to nějak?**

Za chvíli je tady, to je pravda. Řeším, jak velkou oslavu mám udělat, a taky to, že bych se měla chovat dospěle. Jsem zodpovědná to jo, ale uvnitř jsem pořád maximálně tak třicítka. Jak říká moje osmdesátiletá teta Ala: Jen to tělo stárne, uvnitř jsem pořád ta mladá holka. Jediné, co vím, že už nechci třetí dítě a že si tu další desetiletku chci užít opravdu naplno. Je to taková zralá část života, kdy si myslím, že bych se mohla přestat bát dělat věci naplno. Děti už jsou větší a já toužím se víc položit do svých snů a plánů. Učit se nové věci a věnovat se sama sobě.

Na co se těšíte momentálně?

Teď se všechno točí kolem knížky včetně toho, že se učím točit a střihat videa k propagaci. Chystáme křest a od října bych měla zkoušet novou věc v divadle, uvidíme... Díky koronaviru není nic jisté. V dubnu měl třeba běžet na Nově krásný seriál Co ste hašiči, ve kterém mám hlavní ženskou roli, ale zatím leží v trezoru.

A jak to vypadá s vaším psaním? Odložila jste ho stranou, nebo píšete dál?

Psaní je teď moje láska. Má ovšem jednu nevýhodu – sežere strašně moc času. Takže pokud má vzniknout druhá kniha, musím být disciplinovaná a opravdu psát pravidelně, nejlépe každý den. Psaní knihy je pro mě jako natáčení filmu. Všechno se mi to v hlavě mele, prožívám všechny postavy, jako kdybych je hrála. Je to celé bláznivé a nikdy bych nevěřila, že sedět u počítače a ťukat do něj mi může přinést tolik radosti. Musím říct, že v případě prvního románu jsem hodně čerpala ze zkušenosti z divadla nebo natáčení. Z toho, jak se staví příběh a co na něm mám já osobně ráda. Jsem velmi zvědavá na reakce čtenářek. Doufám, že mi, holky, napíšete na sociální sítě... ●

FASCINUJÍCÍ SVĚT ZVÍŘAT A ROSTLIN

ZACHYCEN NA DOKONALÝCH FOTOGRAFIÍCH

OBDIVUJTE KRÁSU PŘÍRODY Z PRVNÍ ŘADY